

Roman Smutný

GABRIELA KOUKALOVÁ

MISS BIATLON

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Gabriela Koukalová

miss biatlon

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz
www.albatrosmedia.c

NAKLADATELSTVÍ

Roman Smutný

Gabriela Koukalová miss biatlon e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROMAN SMUTNÝ

G A B R I E L A
KOUKALOVÁ

MISS BIATLON

OBSAH

KAPITOLA 1

KAPITOLA 2

KAPITOLA 3

KAPITOLA 4

KAPITOLA 5

KAPITOLA 6

KAPITOLA 7

KAPITOLA 8

KAPITOLA 9

KAPITOLA 10

KAPITOLA 11

KAPITOLA 12

KAPITOLA 13

KAPITOLA 14

KAPITOLA 15

KAPITOLA 16

KAPITOLA 17

KAPITOLA 18

KAPITOLA 19

PRAMENY A LITERATURA

OBRAZOVÁ PŘÍLOHA

KAPITOLA 1

V MALÉM MĚSTEČKU JÍLOVÉ U PRAHY žije pětiletá holčička Anička. Se svými rodiči bydlí v pěkném domečku, u kterého je zahrada. Není to zahrada obyčejná. Je zvláštní tím, že když na ní chtějí rodiče Aničky něco vypěstovat, dá jim to pěkně zabrat. Půda je totiž skutečně, jak název městečka napovídá, jílovitá, tudíž velmi nevhodná k tomu, aby v ní rostlo cokoliv, co lidé běžně na zahrádkách sázejí. Když tááínek Aničky letos na jaře sázel malé ovocné stromky a kopal pro ně díru, narazil v několika případech na skálu, takže musel pokoušet štěstí o kus dál. Když se mu to konečně podařilo, nasypal do vyhloubené jámy půdu vhodnou pro mladé stromky a teprve do ní zasadil

slabounké výhonky, ze kterých, jak Aničce řekl její dědeček, než se vdá, vyroste třešeň, o kus dál hruška a na protější straně dvě jabloně. Aniččina zahrada teď ale odpočívá pod tlustou peřinou sněhu. Je prosinec a za týden budou Vánoce. Abyste rozuměli, Anička, stejně jako její zahrádka, taky není obyčejná. Je na svůj věk velmi chytrá, vnímavá a učenlivá. Kromě toho, že se už moc těší na Ježíška, sleduje se svými rodiči víkend co víkend biatlon. Sleduje, to není to nejvhodnější slovo. Anička doslova hltá každý závod, ve kterém startuje její oblíbená královna s lyžemi na nohou a s puškou na zádech Gabriela Koukalová. Anička jí ale neřekne jinak než Gabča. Vždycky se už v pátek večer ptá, kdy Gabča ráno pojede. Tatínek rozklikne internet, mrkne se do programu a řekne své dceři, že závod začne v devět hodin ráno. Anička si tedy nařídí svůj budík ve tvaru Hello Kitty, aby nezaspala, a protože už se tak moc těší na ráno, jde dnes výjimečně spát sama od sebe, aniž by ji rodiče museli do postele popohánět. Je sobota ráno, všichni ještě spí a vychutnávají si, že nemusejí vstávat, ale v Aniččině růžovobílém království se rozdrnčí budík. Pětiletá fanyнка královny bílé stopy

vyskočí z vyhřáté postele a pádí do koupelny, aby si stihla uplést cop, přesně takový, s jakým velmi často závodí Gabča. Uplynou necelé dvě hodiny a Anička už dychtivě sedí před televizní obrazovkou vedle svého táty usrkávajícího ranní kávu.

„Tati, dívej, už tam jsou vlajky, já ti budu říkat, která je čím,“ vykřikne Anička a běží blíž k televizi. Svým malým ukazováčkem s přehledem odhalí Rusko, Francii, Rakousko, Německo, ale třeba i Norsko nebo Finsko. Táta nevěří vlastním očím a hlavně uším.

„Ty jsi Aničku učila poznávat vlajky?“ zpovídá svou ženu, která přichází s upečeným jablečným závinem na podnosu.

„Ne, proč?“ nechápe Aniččina maminka.

„Já jsem se je naučila sama,“ chlubí se Anička svým překvapeným rodičům. To už ale začíná další díl světového poháru a na trať vjíždí Gabriela Koukalová. Pro Aničku začíná rovněž sportovní klání. Pokud by totiž někdo chtěl spočítat, kolikrát během přenosu vyběhne ze sedačky k televizi, aby svou favoritku podpořila hlasitým fanděním, asi by se nedopočítal. Anička je u vytržení. Jeden by řekl, že chce snad skrz obrazovku skočit na trať za Gabčou.

Samotní rodiče nevědí, co je baví víc. Jestli závod, nebo fandění jejich malé dcerky, která každou střelu prožívá, jako by šlo o život. Křičí, gestikuluje, komentuje, zakrývá si oči, skáče radostí, a když Gabča trefí terče bez jediné chyby, rozběhne se a skočí tatínkovi do náruče, čímž ho zamáčkne hluboko do sedačky. Blíží se závěr závodu.

„Jede, jede, jede krásně. Pojď Gábi, pojď, už budeš v cíli,“ klečí Anička před televizí, z nervozity si cumlá oba palce a tlačí očima svou favoritku do finišu.

Na jiném místě České republiky, v kraji rovinaté Hané, která je tak rovná, že pokud se nechce milovníkům lyžování cestovat, mohou ve své domovině vyrazit tak akorát na běžky, žije sedmiletý Vláša. Také on propadl kouzlu biatlonové gepardice s jiskřičkami v očích a s uhrančivým úsměvem, ovšem nejen on, ale i celá jeho rodina, tedy i Vlášovi rodiče, sestřička Tereška a babička s dědou. Nikdo z nich ještě nedávno nevěděl, co to vlastně biatlon je. Jenže potom jednou přišel Vlášův děda s nápadem, ať si všichni místo tradičního fotbalu pustí biatlon.

„Fotbal je dobrej, ale biatlon je lepší. Tam se furt něco děje. A závodí tam neuvěřitelně krásná kočka. Jmenuje se Gabriela Koukalová,“ navnadil děda celou rodinu a od té doby se sledování tohoto sportu stalo pro všechny její členy skoro každý víkend od listopadu do března společným rituálem. Vláda se také už nemohl dočkat prvního sněhu. Když konečně napadl dva dny po svatém Martinu, tedy v polovině listopadu, obul nové lyže, tedy spíš běžky, které si přál k narozeninám, a přes záda si přehodil batoh, ze kterého vykukovala věrná kopie malorážky, z jaké střílí Gabča. Tu Vlášovi vyřezal ze dřeva šikovný děda a kutil v jedné osobě. Takto vystrojen začal Vláš brázdit zasněženou louku za domem, až mu musela maminka, která na něj dohlížela z okna kuchyně, domluvit, aby nejezdil mimo prostor, kam dohlédne.

Zlatá neděle, poslední neděle před Štědrým dnem, byla toho památného roku 2016 v České republice skutečně zlatá. Vrcholil právě Světový pohár v biatlonu v Novém Městě na Moravě, kam během čtyř dnů dorazilo 123 500 fanoušků. Už tento fakt je takřka neuvěřitelný. Biatlon, sport, který ještě před pár lety sledovala hrstka

nadšenců, nyní mnohonásobně předčil svou popularitou národní sporty fotbal a hokej. Obří zásluhu na tom má Gabriela Koukalová. Charizmatická sedmadvacetiletá rodačka z Jablonce nad Nisou tohoto magického dne 18. 12. 2016 vítězí v závodě s hromadným startem a způsobuje, že nejen Aniččina a Vlášková rodina propuká v euforii, ale spolu s nimi mají předčasné Vánoce miliony Čechů. Radost zaplavuje mladé i staré, kluky i holky, bohaté i chudé, sportovce i ty, kteří pohybovým aktivitám neholdují. V rodinách se připaluje cukroví, ale hospodyňkám to tentokrát nevadí. Šampaňské nakoupené na vánoční svátky se v mnoha domácnostech Štědrého dne nedožije. Lidé slaví při pohledu na Gabrielu, která prostřednictvím televizních kamer posílá pusy do všech koutů republiky, se slzami v očích se omotává českou vlajkou a objímá se se svou maminkou.

„Je to můj nejemotivnější zážitek v kariéře,“ sdělí národu krátce po dechberoucím finiši své pocity a ten o ní mluví jako o Jágrovi v sukních. Po delší době českým národem jede vlna nadšení a předvánoční atmosféra tomu jen pomáhá. Kdo je vlastně Gabriela Koukalová? Jak dokázala, že jí národ leží u nohou? A jaká byla

její cesta až na samotný vrchol? Byla rozhodně zajímavá a několikrát to vypadalo, že je všemu konec a žádný vrchol nikdy nepřijde. Příběh Gabriely v sobě ukrývá poselství mimo jiné i o tom, že se člověk nemá nikdy vzdávat. I to je jeden z důvodů, proč ji český lid miluje. Dává lidem nejen radost, ale i naději.

KAPITOLA 2

V KOPCOVITÉM TERÉNU krásných, ale drsných Jizerských hor se v údolí řeky Nisy rozprostírá město Jablonec nad Nisou. Pověst praví, že původně byl Jablonec založen u hostince na křižovatce obchodních cest, které využívali místní horalé, aby do německých zemí, ale i do českého vnitrozemí vyváželi své výrobky a domů přiváželi peníze pro své ženy a děti. U tohoto hostince měla stávat jabloň a odtud se vzalo jméno Jablonec. Jenže kdoví, jak to bylo doopravdy? Co ale víme určitě, je fakt, že přibližně před sedmi sty lety zde byl postaven kostel pojmenovaný po svaté Anně, babičce Ježíše Krista. Jeden z nejchytřejších místních, který měl tu výsadu, že uměl psát, šel a zapsal

tuto slavnou událost do kroniky. Od této doby, od roku 1356, mluvíme o Jablonci, ovšem v té době se tomuto místu říkalo německy Gablonz. Chaloupek a chalup přibývalo jako hub v okolních lesích a Jablonečtí snili o tom, že postaví město, které bude krásnou vstupní bránou do pohorí, jež nese jméno po řece Jizeře. Tyto sny místních šikovných lidí bohužel netrvaly dlouho. V roce 1469 byl Jablonec vypálen. Místní se ale nevzdali a začali svůj sen, město pojmenované po oblíbeném ovoci, budovat na druhý pokus. Když se to v Jablonci opět začínalo hemžit lidmi a novými staveními a město kvetlo díky výrobě skla, přišla pohroma ještě větší než ta předchozí. Evropu opanovala válka, která trvala dlouhých třicet let a její důsledky dopadly jako boží rána i na Jablonec. V roce 1643 byl již podruhé vypálen. Myslíte, že tentokrát zůstali Jablonečtí na kolenou? Ale kdepak! Lidé v tomto severočeském drsném kraji jsou tvrdí a jen tak něco je nepoloží. Pustili se znovu do práce a jako každý, kdo statečně bojuje s nepřízní osudu, byli odměněni. Tedy ne přímo oni, nýbrž jejich vnuci a pravnuci, ale tak už to na světě chodí. V 80. letech 19. století, v době, kdy obyvatelé českých zemí poprvé

spatřují elektrickou žárovku a radují se z otevření Národního divadla, stává se z Jablonce světově známý výrobce skla a bižuterie. I díky železnici se výrobky místních snaživých a houževnatých lidí dostávají doslova do celého světa. Skleněné výrobky, ale i kovové či skleněné oděvní doplňky a ozdoby, které denně vlaky odvázejí k prodeji budoucím majitelům, jsou zároveň i poselstvím o tom, že má smysl překonávat i ty nejtěžší překážky a že nic není předem ztracené. Jablonec, město, které dvakrát vstalo z popela, svůj boj vyhrálo, a navíc dokázalo neuvěřitelné. Díky jeho sklu a bižuterii se o něm začalo mluvit v městech mnohem větších a slavnějších, a to jak v Evropě, tak třeba v zemi netušených možností za velkou louží.

I stalo se, že v tomto městě, po staletí spojeném s lidmi pracovitými, neporazitelnými a šikovnými, v městě, jehož symbolem je hustá sněhová pokrývka, v městě proslaveném mimo jiné blyštivými náušnicemi, přivedla prvního listopadového dne roku 1989 paní Gabriela Soukalová na svět dcerušku, které dala jméno po sobě. Je možné, že život člověka ovlivňuje místo, do kterého se narodí? Dost možná, koneckonců, budoucnost to ukáže. Co je ale jisté,

je skutečnost, že osud každého z nás závisí na tom, jaké má rodiče. Rodiče malé Gábinky, Gabriela a Karel Soukalovi, zasvětili oba svůj život sportu, konkrétně lyžování a biatlonu. Maminka Gabriela je držitelkou stříbrné medaile ze zimních olympijských her, které se v únoru 1984 konaly v srbském Sarajevu. Ve štafetovém závodě běžkařek tehdy dokázaly čtyři ženy, mezi nimiž byla i paní Gabriela, zajistit Československu druhou nejvyšší pozici na stupních vítězů a vklínit tak svou zemi mezi lyžařské velmoci, jakými bylo první Norsko a třetí Finsko. Po skončení kariéry se stala trenérkou lyžování a biatlonu a v této pozici působila i na jabloneckém Gymnáziu Dr. Antona Randy stejně jako její muž a nyní hrdý tatínek, pan Karel Soukal. Gábinka si od narození mohla užívat pozornosti ze strany hned čtyř sourozenců. Tatínek Karel totiž do manželství s paní Gabrielou vstoupil se třemi dětmi a jeho nastávající žena v té době už měla také dítě z prvního manželství. Byly to sudičky, které narozenému děťátku naplánovaly, co je na jeho životní cestě potká, anebo byla i malá Gabča pověstným jablkem, které v Jablonci nepadlo daleko od stromu? Ať už to je jakkoliv,

roztomilá Gábinka, která už jako malá měla v očích jiskřičky zapalující v lidech pocity štěstí a čistotu svědčící o neposkvěrněnosti své duše, již ve dvou letech stála poprvé na lyžích. Těmi lidmi, kteří Gábinku na malá dřevěná prkýnka poprvé postavili, nemohl být nikdo jiný než její rodiče, pro které lyže představovaly celoživotní vášeň i obživu. Gábinka v barevné dětské kombinézce v tento moment nemohla tušit, že jí právě začala dlouhá cesta, která bude více než dobrodružná, na níž se dostane do slepé uličky a v jednom bodě dokonce i do stavu zoufalství, podobně jako v minulosti její rodné město. Symbolickým prvním ujetým metrem na malých dětských lyžích však přesto vyrazila na životní výpravu, po níž ji kromě rodičů a trenérů v jedné osobě povedou i její strážní andělé, kteří se stanou jejími rádci i ochránci.

Toto krásné období prvních tří let života své dcery prožívali Soukalovi v převratných dobách, kdy nejprve krátce poté, co se Gábinka teprve sžívala se svou dětskou postýlkou, v zemi padl komunismus a zanedlouho přišli Češi a Slováci na to, že spolu v jednom svazku zůstat nechtějí. Pomalu se rozpadalo Československo, stát, který úspěšně reprezentovala paní

Gabriela, a události neodvratně spěly k vytvoření nové republiky Čechů, Moravanů a Slezanů, jejichž sympatie si jednoho dne získá právě tahle holčička, která se v této době poprvé seznamuje s pracovním nástrojem v podobě dvou podlouhlých na konci zahnutých prkýnek. Ovšem hodně sněhu ještě v Jizerských horách nasněží a potom zase roztaje, než na nich slečna a později paní Gabriela po dlouhé a strastiplné cestě dorazí do srdcí lidí.

KAPITOLA 3

„GÁBI, KDE JSI? MUSÍME JET,“ shání se maminka Gabriela po své malé princezně. Je sobota ráno a rodiče malé Gabči musí coby trenéři vyrazit na další z mnoha soustředění. Gabča nakonec neochotně přicupitá a svýma smutnýma očima i slovy začne maminku přemlouvat:

„Mami, prosím, já nikam jet nechci. Těšila jsem se, že si budu hrát s kamarády venku. Všichni jsou tady, jenom já musím zase pryč.“ Jenže veškerá slova jsou marná.

„Gábi, víš přece, že tě tady nemůžeme nechat samotnou. To ti to musím pořád vysvětlovat dokola? Ostatní děti mají rodiče doma, jenže my musíme s tatínkem vydělávat penízky tak, že jezdíme pryč,“ zopakovala maminka

Gabče důvod, proč místo běhání s ostatními dětmi po zahradách a loukách, které slibovaly tolik lákavého dobrodružství, musí teď nasednout do auta a vydat se se svými rodiči chtě nechtě do míst, kde na ně čekali mladí sportovci, kteří k tomu, aby v lyžování byli stále lepší a jednou pokud možno nejlepší, potřebovali trenéry, tedy rodiče této malé zlatovlásky. Ta teď ale sedí vzadu na sedadle rodinného auta a je pěkně našťvaná.

„Dáš si jablíčko?“ otočí se maminka dozadu na svou dceru, která se jen mlčky dívá z okýnka, jako by venku bylo zrovna v ten okamžik něco velmi zajímavého. Ono se není co divit, že Gabča bývala otrávená z toho, že musí sedět nekonečné hodiny v autě a potom na soustředění, kde neměla ani svůj pokojíček, ani své kamarády a kamarádky. Bylo to totiž holčička velmi zvědavá, talentovaná, kterou zajímalo kdekdo, a proto trpěla, když nemohla trávit čas podle svých představ.

O člověku, který má zvláštní nadání pro nějaký druh umění, se říká, že jej políbily múzy, tedy dle řeckých bájí a pověstí dcery boha Dia a bohyně umění. Je možné, že když byla Gabča ještě úplně malinká a ležela v postýlce,

přistoupila k ní bohyně všech herců a hereček jménem Thaleia a lehce ji políbila na čelo. Poté poodstoupila a pustila k postýlce s malou holčičkou svou kolegyni Euterpé, která měla na starosti hudbu, a zejména hru na flétnu. Také ona Gabče věnovala jeden polibek. Vzhledem k tomu, že snem malé Gabči bylo stát se herečkou nebo zpěvačkou, není vyloučeno, že ji obě dámy skutečně navštívily. Vnímaví rodiče naštěstí brzy sami přišli na to, že Gabča chce poznávat svět kolem sebe a věnovat se nejruznějším zájmům, proto postupem času v době jejich nepřítomnosti namísto cestování za lyžařskými uční začala navštěvovat nejruznější kroužky. A to bylo něco úplně jiného. Gabča se najednou ocitala v sedmém nebi. Gabriela a Karel Soukalovi si nemohli nevšimnout, že jejich dcerka má skutečný hudební talent. Nejprve si jen tak pobrukovala, ale později začala krásně zpívat. Zařídili proto, že se začala učit hrát na flétnu. Netrvalo dlouho a Gábinka foukala na podlouhlý hudební nástroj první skladbičky. Například lidovou písničku Běžela ovečka hore do kopečka zvládla zahrát tak hezky, až se nejen mamince hrnuly do očí slzy dojetí z toho, jakou má šikovnou dceru.

Později si ještě ke hře na flétnu přibrala hodiny sólového zpěvu na umělecké škole a také hru na piano. A to nebylo zdaleka všechno. Gabče ještě nebylo šest let a na první školní den teprve čekala, přesto jednoho večera, kdy se sešla parta kamarádů, aby si společně nad ohýnkem opekli špekáčky, vzala neposedná předškoláčka klacek a ohořelým koncem, který tak plnil funkci tlusté černé pastelky, nakreslila na vrata opodál stojící garáže několik obrázků. Rodiče, jakmile to spatřili, chtěli své dceři vyhubovat, ale když přistoupili blíž a uviděli překrásně namalovaný portrét princezny, museli jí spíše vyseknout poklonu. Za chvíli stál u garáže celý zástup lidí.

„Ta Gabča má talent. Měla by chodit do malování,“ řekl někdo. A rodiče jen pokývali hlavou na souhlas. Proto malá všeumělkyně začala brzy navštěvovat i kroužek, kam děti přicházejí s čistým výkresem a za dvě hodiny si pyšně odnášejí domů své umělecké dílo. Gábince učarovalo i modelování, proto se začala věnovat v čase po školním vyučování i této tvořivé činnosti. Z tohoto období pochází její památná věta, kdy k pobavení všech dospělých jednou pronesla, že až vyroste, bude studovat

sochací školu. Stranou Gabčina zájmu nezůstala ani gymnastika, protože nejen uměním živ je člověk, a také proto, že nekonečné zásoby energie, kterou tento malý nezmar oplýval, bylo potřeba vydávat z těla ven i jiným způsobem. Také vám vrtá hlavou, jak je možné, že toho Gabča tolik zvládala? Důvod je prostý. Kromě toho, že byla skutečně velmi činorodá, šikovná a neúnavná, ji ve všech aktivitách podporovali jak maminka Gabriela, tak tatínek Karel, a to i proto, že oba den co den opouštěli domov a vydávali se z města s jabloní ve znaku za prací. Byli jediné rádi, že Gabča má na každý den program, který ji baví, a navíc je tak o ni postaráno, takže se při cepování mladých lyžařů nemusejí ještě strachovat o svou malou princeznu, jestli se jí něco nepříhodi. Každý večer při návratu domů je tak kromě místních hučících lesů vítala i jejich dcerka, jejíž oči, velké jako lesní studánky, zářily nadšením, a sotva oba trenéři lyžování vstoupili do domu, už se k nim řítily jejich malá princezna a ukazovala svůj dnešní výtvar nebo povídala, co jiného v průběhu pomalu končícího dne zažila. Maminka a tatínek Soukalovi byli samozřejmě smutní z toho, že povětšinou nemohou

být u toho, jak jejich dcera dychtivě objevuje svět, tvoří, zpívá, maluje nebo cvičí. Snažili se jí to vynahradit v každé volné chvíli, a když se blížilo léto, pravidelně se celá rodina těšila na každoroční vodáckou výpravu.

Říkali jsme si o dvou múzách umění, které malou Gábinku navštívily v době, kdy se ještě usmívala na svět pouze z dětské postýlky. Jenže nepřišly na návštěvu samy. Spolu s nimi se za miminkem z Lužických hor totiž vypravila i sudička, která odnepaměti přistupuje k novorozencům a věští jim osud, tedy to, co je v životě nevyhnutelně potká. Tato sudička nejprve nechala obě múzy, aby malou holčičku políbily. Sama přitom stála o dva kroky dál a jen se potutelně usmívala. Čemu? Inu tomu, jak první z nich byla přesvědčena o tom, že z Gábinky vyroste herečka, a ta druhá zase nepochybovala o tom, že svou slávu najde s mikrofonom v ruce coby zpěvačka. Tato sudička ale věděla víc než obě múzy dohromady. Na rozdíl od nich totiž viděla do budoucnosti. Přistoupila k postýlce, láskyplně se pousmála, pohladila Gábinku a pokývala hlavou, jak to někdy dělají lidé moudří, kteří něco skutečně vědí, a proto nemají potřebu až tolik mluvit. Sudička věděla,